

Контрольна робота

План

Вступ.....	3
1. Міжнародні правопорушення, їх види.....	4
1.1 Поняття міжнародного правопорушення.....	4
1.2 Види міжнародних правопорушень.....	9
Висновок	13
Список використаної літератури:.....	15

Вступ

Міжнародно-правова відповідальність може мати місце тільки в тому випадку, коли є факт наявності міжнародного правопорушення. У зв'язку з цим поняття міжнародного правопорушення потребує певної юридичної кваліфікації. Юридична кваліфікація міжнародного правопорушення передбачає встановлення ряду конкретних юридичних фактів:

- існування (наявність) конкретної норми міжнародного права (або звичаю), положення якого порушене;
- існування (наявність) поведінки (дії або бездіяльності), яку можна поставити за вину конкретному суб'єкту міжнародного права;
- настання (наявність) шкідливого результату;
- безпосередній зв'язок між поведінкою конкретного суб'єкта міжнародного права і протиправними наслідками, що настали (тобто встановлення вини суб'єкта).

Міжнародні правопорушення — це дії або бездіяльність суб'єктів міжнародного права, які суперечать нормам і принципам міжнародного права або власним зобов'язанням і заподіюють шкоду іншому суб'єкту, групі суб'єктів міжнародного права або всьому міжнародному співтовариству.

Для наукових і практичних цілей створені різноманітні класифікації правопорушень. Види правопорушень – класифікаційні групи правопорушень за різними підставами розмежовуються між собою за ступенем суспільної шкідливості (небезпечності), за об'єктами посягань, за суб'єктами, за розповсюдженням, за ознаками об'єктивної і суб'єктивної сторони, а також за процедурами їх розгляду.

У сучасній міжнародній практиці і доктрині розрізняють три види міжнародних правопорушень, що визначаються за суб'єктною і суб'єктивною сторонами складу таких правопорушень: міжнародні злочини, злочини міжнародного характеру інші міжнародні правопорушення (міжнародні делікти)

1. Міжнародні правопорушення, їх види.

1.1 Поняття міжнародного правопорушення.

Міжнародне правопорушення являє собою складне правове явище. З юридичної точки зору, в якості міжнародного правопорушення розглядається міжнародно-протиправне діяння суб'єкта міжнародних правовідносин, у якому є ознаки (елементи) складу міжнародного правопорушення.

Міжнародне правопорушення характеризують такі основні ознаки:

- міжнародна суспільна небезпека;
- протиправність;
- причинно-слідчий зв'язок між протиправним діянням і шкідливими наслідками, що наступили;
- карність.

Міжнародна суспільна небезпека — це здатність міжнародного правопорушення заподіяти шкоду (завдати шкоди) відносинам і об'єктам, що охороняються міжнародним правом.

Протиправність правопорушення обумовлена порушенням правил поведінки, закріплених у міжнародно-правових зобов'язаннях держав, чим порушуються права інших суб'єктів.

Причинно-слідчий зв'язок є найважливішою ознакою правопорушення, тому що саме вона дозволяє з'ясувати, що причиною нанесеної шкоди є міжнародне правопорушення. Якщо це не вдасться з'ясувати або виявляється інша причина, відповідальність даного суб'єкта не наступає.

Карність є правовим наслідком, закономірним результатом правопорушення. Признаючи певні діяння правопорушеннями, суб'єкти міжнародного права встановлюють можливість притягнення правопорушника до міжнародно-правової відповідальності.

У міжнародному правопорушенні, подібно внутрішньодержавному, виділяється склад міжнародного правопорушення, що являє собою

сукупність об'єктивних і суб'єктивних ознак, на підставі яких порушники залучаються до відповідальності. Проте слід враховувати, що елементи складу міжнародного правопорушення не завжди ідентичні таким елементам у внутрішньодержавному праві.

До складу міжнародного правопорушення входять:

— об'єкт міжнародного правопорушення — це ті блага матеріального або нематеріального характеру, на які зазіхає міжнародне правопорушення (міжнародний правопорядок, система міжнародних відносин, що склалася, права і свободи людини, інші зазіхання на міжнародний правопорядок, установлені міжнародними зобов'язаннями);

— об'єктивна сторона міжнародного правопорушення — вона виявляється у вигляді діяння суб'єкта міжнародних відносин, який порушує міжнародно-правові зобов'язання, що спричиняє міжнародно-правову відповідальність. Як і у внутрішньодержавному праві діяння міжнародно-протиправного характеру може виражатися зовні у формі як дії (активне поведінка правопорушника), так і у формі бездіяльності (невиконання суб'єктом обов'язку вчинити яку-небудь дію);

— суб'єктами міжнародного правопорушення, як уже відзначалося, можуть виступати тільки держави. Деякі автори відносять до числа суб'єктів міжнародного правопорушення інших суб'єктів міжнародного права, зокрема міжнародні організації або інші підприємства, організації і навіть окремих індивідів, що вчинили міжнародно-протиправні діяння. На цій підставі вони розширюють коло міжнародних правопорушень, про що більш докладно буде говоритися нижче.

Вважається, що при вчиненні міжнародного правопорушення зазначеними суб'єктами, за винятком міжнародних організацій, в остаточному підсумку відповідальність усе ж буде нести держава:

а) держава буде нести міжнародну відповідальність за дії свого законодавчого органу у разі прийняття останнім закону або іншого нормативного акту, що йде врозрід із міжнародними зобов'язаннями даної

держави (наприклад, при обнародуванні законодавчого акту про одностороннє обмеження прав іноземців, що знаходяться на території цієї держави), або неприйняття закону або іншого нормативного акту, необхідного для виконання її міжнародного зобов'язання (міжнародна відповідальність у цьому випадку наступить тільки у разі, якщо це заподіяло моральну або матеріальну шкоду);

б) держава найбільш часто несе міжнародну відповідальність за діяння своїх виконавчих органів (міністерств і відомств, армійських і поліцейських під розділів, прикордонних і спеціальних служб, навіть за дії органів нижчої ланки виконавчої влади);

в) міжнародна відповідальність держави може мати місце і внаслідок порушення її міжнародних зобов'язань діяннями органів судової влади.

Звісно ж, питання відповідальності держави за дію своїх судових органів є дуже складним, адже загальновідомо, що невід'ємною рисою суверенної і демократичної держави є повага незалежності і самостійності судової влади.

Але не слід забувати і те, що, незважаючи на свою незалежність від інших гілок єдиної державної влади і підпорядкування тільки закону, суди є органами держави, тому їхнє поведіння розглядається в міжнародній практиці як поведіння самої держави;

г) держава несе міжнародну відповідальність за протиправне поведінку її адміністративно-територіальних одиниць і організацій, уповноважених виконувати державно-владні функції (мається на увазі діяння її посадових осіб).

Причому держава не може ухилитися від відповідальності, посилаючись на ті обставини, що відповідно до внутрішнього законодавства ці дії не слід було чинити або слід було вчинити іншим чином. Недарма в статті 27 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року закріплене положення, відповідно до якого держава «не може посилатися на положення свого внутрішнього права в якості виправдання для невиконання нею договору»;

д) держава несе міжнародно-правову відповідальність, якщо її фізична особа, що не володіє офіційним державним статусом, своїми діями зазіхає на права й інтереси іншої держави, що охороняються міжнародним правом, — за незабезпечення захисту цих прав та інтересів (замах на честь і гідність, життя і здоров'я представників іноземної держави, на честь і гідність іноземної держави, образа її прапора і герба, напад на її дипломатичне представництво та ін.). Тут слід мати на увазі, що відповідальність держави настає не за самі дії фізичних осіб, а за невиконання своїх зобов'язань із забезпечення прав і законних інтересів іноземної держави на своїй території, що стало можливим у результаті бездіяльності державних органів та їхніх посадових осіб, покликаних захищати ці права й інтереси. У відношенні відповідальності міжнародних організацій, зокрема міжнародних міжурядових організацій, слід зазначити, що доктрина і практика міжнародного права виходять із того, що міжнародні організації як суб'єкти міжнародного права є і суб'єктами міжнародно-правової відповідальності. Проте в силу того, що міжнародні організації є досить молодим суб'єктом міжнародного права, проблема їх міжнародно-правової відповідальності знаходиться в стадії розробки.

Водночас у доктрині складається думка, що міжнародна відповідальність міжнародної організації ґрунтується на її правосуб'єктності і безпосередньо впливає з неї. Ця відповідальність носить специфічний характер, її обсяг і межі неоднакові, тому що вони залежать від обсягу правосуб'єктності і природи міжнародних організацій.

Відповідальність міжнародної організації може виникнути у разі порушення її органами і посадовими особами як статутних положень організації (внутрішнього права організації), так і загальних норм міжнародного права. Не знімається питання про відповідальність міжнародної організації і при порушенні нею (її органами) норм внутрішньодержавного права.

В даний час у ряді міжнародних договорів містяться певні положення про відповідальність міжнародних організацій. Так, наприклад, стаття 57 Статуту ООН передбачає відповідальність спеціалізованих установ ООН у відповідних галузях (економічній, соціальній, культури і т.д.). У відповідності зі статтями V і XII Конвенції про міжнародну відповідальність за шкоду, заподіяну космічними об'єктами, 1972 року, міжнародна організація, що здійснює або організує запуск космічного об'єкта, відповідає за будь-яку шкоду, заподіяну цим об'єктом. При цьому несуть відповідальність і держави, що беруть участь у такій організації, — суб'єктивна сторона міжнародного правопорушення полягає у відношенні правопорушника до вчиненого ним діяння і його наслідків і виявляється у формі провини. Проте в міжнародній доктрині у відношенні провини єдина думка відсутня. Слід зазначити, що й у міжнародній практиці і доктрині склалася думка, що будь-яка міжнародно-протиправна поведінка держави винна.

Водночас деякі вчені думають, що суб'єктивна сторона міжнародного правопорушення може виражатися як у формі наміру, так і у формі необережності. Але міжнародна доктрина, як правило, не використовує розподіл наміру на прямий і непрямий, а необережності — на злочинну недбалість і злочинну самовпевненість. Тому в міжнародних конвенціях дуже часто використовують терміни «навмисне», «переднавмисне» і т.д. Більш того, деякі склади міжнародних злочинів сконструйовані таким чином, що суб'єктивна сторона як обов'язковий елемент складу правопорушення в них відсутня. Мова йде про так звану «відповідальність незалежно від провини», зокрема про відповідальність за шкоду, заподіяну джерелом підвищеної небезпеки (наприклад, зброєю масового знищення, повітряними силами, космічними об'єктами, ядерними об'єктами і т.д.).

1.2 Види міжнародних правопорушень.

У доктрині і практиці міжнародного права міжнародні правопорушення не мали чіткого розподілу на види або групи на різних підставах, хоча деякі спроби їхнього виділення починалися. Так, наприклад, у Декларації глав союзних держав від 24 травня 1915 року, прийнятій з ініціативи Росії в зв'язку з геноцидом вірменів у турецькій Османській Імперії, це діяння кваліфікувалося як «злочин проти людства і цивілізації». До другої половини ХХ сторіччя міжнародна доктрина починає підрозділяти міжнародно-протиправні діяння держав на злочини і правопорушення. За проектом Комісії міжнародного права до міжнародних злочинів належать такі міжнародно-протиправні діяння, які порушують міжнародні зобов'язання, що є основними для забезпечення життєво важливих інтересів міжнародного співтовариства, і розглядаються як злочини міжнародним співтовариством у цілому (наприклад, агресія, апартеїд, геноцид, рабство, расизм, найманство та ін.).

Слід зазначити, що нормативне визначення поняття «міжнародний злочин» одержало шляхом закріплення в Статуті Міжнародного Військового Трибуналу, що є невід'ємною частиною Угоди між СРСР, США, Великобританією і Францією про судове переслідування і покарання головних військових злочинців європейських країн осі від 8 серпня 1945 року. У ньому міститься перелік міжнародних злочинів, за вчинення яких передбачається міжнародна кримінальна відповідальність фізичних осіб, що, діючи в інтересах європейських країн осі індивідуально або в якості членів організації, вчинили ці злочини.

Подальший розвиток поняття «міжнародний злочин» одержало у статті I Конвенції про попередження злочину геноциду і покарання за нього 1948 року; статті I Конвенції про незастосування терміну давнини до військових злочинів і злочинів проти людства 1968 року; статті I Конвенції про припинення злочину апартеїду і покарання за нього 1973 року; статті 5

Визначення агресії, затверджене резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року. У цей же історичний період намічається тенденція до визнання в якості міжнародного злочину застосування державою першою ядерної зброї.

Всі інші протиправні діяння Комісія міжнародного права запропонувала вважати міжнародними правопорушеннями.

Комісія висловила також попередню думку про наслідки зазначеного розподілу міжнародно-правових діянь: у разі злочинів суб'єктом пред'явлення претензії до правопорушника може виступати будь-яка держава або група держав, а у випадку правопорушення — тільки безпосередньо постраждала держава.

Претензія може бути пред'явлена державі у вигляді зобов'язання провини або відповідно до термінології Комісії міжнародного права — «у вигляді присвоєння державі поведінки, що представляє собою порушення міжнародного зобов'язання, коли в наявності є основні ознаки міжнародного правопорушення».

Слід зазначити, що, незважаючи на двовидовий розподіл міжнародних правопорушень, початий Комісією ООН з міжнародного права, у сучасній міжнародній практиці і доктрині розрізняють три види міжнародних правопорушень, що визначаються за суб'єктною і суб'єктивною сторонами складу таких правопорушень:

1. Міжнародні злочини;
2. Злочини міжнародного характеру;
3. Інші міжнародні правопорушення (міжнародні делікти).

Розглянемо диференціальні відмінності цих видів міжнародних правопорушень за суб'єктами їх вчинення, зв'язком правопорушень із державою і формами відповідальності.

Міжнародні злочини — це злочини, що порушують міжнародні зобов'язання, які є основними для забезпечення життєво важливих інтересів

міжнародного співтовариства, і розглядаються як злочини міжнародним співтовариством у цілому.

Міжнародні злочини:

- здійснюються державами, посадовими особами держав, що використовують механізм держави в злочинних цілях, а також рядовими виконавцями;
- здійснюються в безпосередньому зв'язку із державою;
- зазіхають на міжнародний мир і безпеку,
- загрожують основам міжнародного правопорядку;
- спричиняють відповідальність держави як суб'єкта міжнародного права і персональну кримінальну відповідальність виконавців, що наступає в рамках міжнародної, а в деяких випадках внутрішньодержавної (національної) юрисдикції.

Під злочином міжнародного характеру розуміють діяння фізичної особи, що посягає на права й інтереси двох або декількох держав, міжнародних організацій, фізичних і юридичних осіб. До таких злочинів належать: захоплення заручників; зазіхання на осіб, що користуються міжнародним захистом; підробка грошових знаків; незаконне захоплення повітряних суден та ін.

Злочини міжнародного характеру:

- торкаються інтересів двох або декількох держав, юридичних осіб і/або громадян;
- здійснюються окремими фізичними особами поза зв'язком із політикою держави;
- спричиняють персональну відповідальність правопорушників у рамках національної юрисдикції.

Міжнародні делікти визначаються за залишковим принципом, до них належать правопорушення, що не ввійшли в перші дві групи. Таким же чином їх визначала і Комісія з міжнародного права. До них належать: порушення державою своїх односторонніх зобов'язань; невиконання рішень

міжнародних судів і арбітражів; порушення державою договірних зобов'язань, що не мають основного значення, і т.д.

Міжнародні делікти:

- не носять характеру злочинів і не мають суспільної небезпеки міжнародних злочинів і злочинів міжнародного характеру;
- можуть здійснюватися будь-якими суб'єктами міжнародних правовідносин, що порушують положення розпоряджень міжнародно-правових норм;
- спричиняють відповідальність суб'єктів, що може виражатися у формі самообмежень, які впливають у результаті офіційного визнання протиправності поведінки суб'єкта.

Висновок

Сучасні загальносвітові процеси інтеграції та глобалізації вимагають вдосконалення правового забезпечення в усіх сферах міжнародних відносин. Однією з важливих проблем сучасного міжнародного права є розуміння сутності та умов реалізації міжнародно-правової відповідальності держав за міжнародно-протиправні діяння. З кожним роком вона набуває все більш важливого значення та вимагає нагального правового вирішення в умовах сучасного реформування міжнародних відносин. Міжнародні правопорушення є фактичною підставою для міжнародно-правової відповідальності. Унікальне значення міжнародної відповідальності пояснюється тим, що вона сприяє єдності та організації системи міжнародного права, свідчить про належний рівень її розвитку. Крім того, роль інституту міжнародно-правової відповідальності стає важливою для Української держави саме сьогодні, коли визначаються новітні вектори зовнішньої політики. За цих обставин необхідно розуміти юридичні механізми вирішення можливих суперечок, взаємні межі відповідальності України та інших держав.

Будь-яка правова система передбачає, що суб'єкти права несуть відповідальність, якщо їхня поведінка порушує права та інтереси інших суб'єктів права. Даний принцип проявляється з іще більшою ясністю в міжнародному співтоваристві, де, в силу свого суверенітету, держава самостійно приймає рішення, зустрічаючись при цьому з такою ж свободою прийняття рішень іншими державами. Міжнародно-правова відповідальність держав виступає в якості головного та необхідного механізму, який регулює взаємовідносини держав.

Незважаючи на справедливий та неоспорюваний характер цієї ідеї, вона закріпилася у внутрішньому правопорядку не так давно, адже протягом тривалого часу вважалося, що відповідальність публічної влади важко

узгодити із нерівноправними відносинами, що існують між державою та її громадянами. З усіх принципів найбільш стійким виявився принцип „король завжди правий”.

В міжнародному правопорядку, навпаки, принцип відповідальності держав настільки ж утверджений, як і принцип їх рівності.

Міжнародне правопорушення – це протиправна винна поведінка держави, яка виражається в діях (бездіяльності) її органів, результатом яких є порушення міжнародного правопорядку й нанесення збитків іншим суб'єктам міжнародного права.

Ознаками міжнародного правопорушення вважають об'єктивні складові елементи, а саме: а) об'єкт правопорушення; б) протиправну поведінку, що проявляється в певних діях або утриманні від дій суб'єкта міжнародного права; в) шкоду (збиток), заподіяну внаслідок протиправної поведінки; г) причинно-наслідковий зв'язок між протиправною поведінкою (утриманням від дій) та збитком (шкодою), який виник; д) вину правопорушника.

Правильна кваліфікація поведінки держави пов'язана з проблемою відділення міжнародних правопорушень від суміжних правових явищ, які зовні нагадують їх, але не мають всіх ознак, які притаманні для міжнародного правопорушення. Не вважаються міжнародними правопорушеннями: недружні акти, окремі злочинні вчинки фізичних осіб проти міжнародного права, спірні ситуації.

Класифікація міжнародних правопорушень, в свою чергу, має важливе практичне й теоретичне значення, адже вона сприяє визначенню характеру відповідальності суб'єкта міжнародного права.

Список використаної літератури:

1. Антонович М. М. Міжнародне публічне право: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.. — К. : Видавничий дім "КМ АКАДЕМІЯ", 2003. — 308с.
2. Ануфриева Л.П. Международное частное право: Учебник: В 3 т. Т. 1. Общая часть. — М.: БЕК, 2000. — 288 с; Т. 2. Особенная часть. — 656 с.
3. Анцелевич Г. О., Покрещук О. О. Міжнародне право: Підручник для студ. спец. "Міжнародне право" вищ. навч. закладів / Українська академія зовнішньої торгівлі. — К. : Алерта; Пектораль, 2003. — 409с.
4. Міжнародне публічне право: Навч. посібник / Відп. редактори Ю.С. Шемшученко, Л.В. Губернський — К.: Юрінком Інтер, 2000.-370с.
5. Мюллерсон Р. А. О соотношении международного публичного, международного частного и национального права // Советское государство и право. - 1982.- № 2. - С. 80-90.
6. Маланчук П. Вступ до міжнародного публічного права за Ейкхерстом. - Харків, 2000. — 591 с.
7. Международное право: Учебник. Отв. Ред. Ю.М. Колосов, Э.С. Кривчикова. — М. Международные отношения. 2000.С. 327.
8. Международное право: Учебн. для вузов / Под ред. Г. В. Игнатенко. — М., 1995. С. 170.
9. Международное уголовное право. Учебн. пособие /Под общей ред. В.Н. Кудрявцева. 2-е изд. перераб. и доп. — М.: Наука, 1999. - 264с.
10. Фединяк Г.С. Міжнародне приватне право. — К.: Юрінком Інтер, 1997. 142 с.